

MYSTICKÁ NÁHODA

DANA GARGULÁKOVÁ

Dana Garguláková

MYSTICKÁ NÁHODA

Díl první

COPYRIGHT

Autorka: Dana Garguláková

Vydal: Martin Koláček - E-knihy jedou

2013

ISBN:

978-80-87856-42-0 (epub)

978-80-87856-43-7 (mobi)

978-80-87856-44-4 (pdf)

HLAVNÍ POSTAVY:

Irena Richterová – překladatelka, asistentka, 25 let

Darina Černotovská – její přítelkyně, 22 let

Honza Kajzar – fotograf, 29 let

Vladan Kajzar – Honzův bratr po úrazu, 25 let

Robert Donáth – majitel reklamní agentury a časopisu, 31 let

Anna – Robertova hospodyně, 56 let

Veronika (roz. Vernerová) – Robertova bývalá žena, 28 let

Kamila Klimková – Robertova sekretářka, 23 let

Simona Winklerová – Honzova dívka, 26 let

Tomáš Penc – vizážista, nový Darinin přítel, 28 let

Petr – Darinin bývalý přítel

Vanesa – bývalá Vladanova přítelkyně, Jana Spitzerová – současná

Frank Hasen – zákazník ze Švýcarska

Brukner – konkurenční firma

PŘEDMLUVA

Existují duchové mezi námi? Skutečně je zde možnost, že existuje i jiný svět, než ten náš, pozemský? A dá se do něj nahlédnout? Mají lidé auru?

KAŽDÝ zná tyhle otázky. NIKDO na ně nezná stoprocentní odpověď. Snad – Irena Richterová? V ten květnový den, kdy odvezla svou nejlepší kamarádku na casting do Pardubic, v ten den se stalo něco, co převrátilo její dosavadní život dočista naruby. Její život dostal najednou jiný rozměr. A přes všechny šrámy a kopance, které dostala, stálo jí to za to. Ano.

Totíž, nikdy nevíte, kdo stojí vedle vás. Koukejte se pozorně a naslouchejte. Může se zablesknout. Náhodou potkáte někoho, kdo změní celý váš život. No, NÁHODOU?

Irena Richterová zažila tolik podivných událostí, že na náhody už nevěří.

Irča vzala do rukou sklenku s džusem a musela ji přichytit oběma rukama, neboť se jí začaly nepochopitelně třást. Potřebovala se napít, z toho všeho jí příšerně vyschlo v krku.

Pak vstala a přešla k oknu. Čím víc o tom přemýšlela, tím víc všechno do sebe zapadalo a tím víc z toho byla nervóznější. Jedna náhoda se stane. Dobře. Dvě náhody? Možná. Ale tady těch náhod bylo příliš. I když – co je to vlastně NÁHODA? Kdo ji zařídí? To jen lidé si zřejmě myslí, že náhoda je prostě stav okolností. Irča o tom tak docela přesvědčená nebyla.

***

Překvapeně vzhlédla a zahleděla se do modrých očí. Zkusila se pár sekund soustředit – a zase nic. NIC! Žádná aura. Tady něco nehraje! Ten člověk je tak milý a galantní a... a nemá žádnou auru. Co věděla, bylo jen, že aura je vyzařování energie a obklopuje VŠE ŽIVÉ. Vše ‚živé‘, opakovala si znovu. Je v podstatě součástí i každé buňky těla, takže ji lépe vidíme kolem hlavy a ramenou, oblečení ji částečně pohlcuje. Tohle bylo vážně DIVNÉ... součástí každé buňky těla... znovu si opakovala a horečně přemýšlela. Žádná aura... žádné tělo... ŽÁDNÉ TĚLO... přemítala divoce, ale tahle nádherná bytost před ní MĚLA tělo, jedině, že by... žádné tělo, pouze duše, čistá duše bez těla... DUCH ???!!!

Mrazení, které doposud pociťovala, sílilo s každou myšlenkou. Robert se domníval, že přemýšlí o jeho nabídce, a tak jí ponechal čas.

PROSBA

Polovina května, úterý

„Položí-li se tělo do vody, začne vyzvánět telefon,“ vzpomněla si Irča na Bellův teorém, který se právě do puntíku vyplnil. Nechtělo se jí z voňavé pěny hned vstávat, sotva se v ní uvelebila. Nakonec jí to přece jen nedalo, vzala si ručník a došla k telefonu, který tancoval vibracemi po desce stolu v kuchyni. Koukla na displej – no jasně, kdo jiný mohl TAK STRAŠNĚ naléhavě vyzvánět...

„Prosím,“ řekla do telefonu ne zrovna přívětivě.

„Ahoj Irčo, to jsem já Darina. Já mám takovou smůlu! Vždycky se všechno pokazí na poslední chvíli. Zítra ráno mám jet dělat ty zkušební fotky, a nemám se tam jak dopravit. Moje auto je v servisu a Petr mi právě oznámil, že musí ještě v noci odjet do Německa na služební cestu. Pohádali jsme se. Já ti ani nevím, je to nějaké nahnuté s námi dvěma. Nechce, abych dělala modelku. Ale copak já dělám? Modelky jsou dnes mnohem mladší. Ale tahle společnost, kam jsem se přihlásila, je trochu jiná. Hledá ženy plus mínus pětadvacet. Není to super? No a já se nechci tahat s těma dvěma kufry autobusem 200 kiláků, tak mě napadlo, nemohla bys mě tam hodit?“ vodopád slov přšel Irči do ucha. Celá Darina. Vždycky do všeho tak hrrr.

„Dari, víš, že bych ti moc ráda vyhověla, ale nepustí mě z práce.“

„Jen se nevymlouvej. Ještě ses nezeptala a už to vzdáváš.“

„No tak si vezmi moje auto a jed' sama, klidně ti ho půjčím, mě tam na nic nepotřebuješ.“

„Víš, myslela jsem..., teda... chtěla jsem tam mít někoho u sebe. Měl jet se mnou Petr, ale vidíš. Vždycky se něco semele na poslední chvíli. Víš, jak jsem vždycky nervózní.“

Irča se do telefonu zasmála. Darina a nervózní? To nešlo k sobě. Darina Černotovská, pohledná vysoká tmavovláská s hnědýma velkýma očima, plnými rty a postavou právě tak akorát stvořenou pro práci modelky. Přihlásila se na konkurs do známé modelingové agentury a teď byla mezi pozvanými 20 dívkami, se kterými bude agentura dělat zkušební fotky. Když obdržela dopis s pozvánkou, radostí málem vyskočila jako malé dítě, když dostane novou hračku, kterou dlouho toužebně chtělo. Pozvánka z užšího výběru sice ještě sama o sobě nic neznamenala, ale Darina si byla vědoma své přitažlivosti a vnitřního kouzla, které z ní vyzařovalo, a hodlala dát do těch fotek všechen svůj šarm. Byla rozhodnutá vyhrát a měla již všechno nachystané. Nakonec,

může jet i sama, to přece není problém. Ale přece. Když bude vědět, že tam má člověka, který jí podpoří, tak bude ještě sebejistější a pro tento účel je Irča ten naprosto pravý člověk. Skvělá kamarádka, která vždycky člověka podržela, když to potřeboval.

Irča byla štíhlá plavovláska s šedomodrýma očima, které lemovaly úžasně dlouhé řasy. Vlastně to jediné na jejím obličejí vynikalo, jinak nebyla ničím zvláštní. Bydlela sama v pronajatém 1+1 v malém městě na Severní Moravě – na Valašsku. Její byt ve Vsetíně byl plný květin, neboť květiny a rostliny všeho druhu milovala. Ve svých 25 letech pracovala jako překladatelka a asistentka u ředitele jedné velké zahraniční společnosti.

Polovina května, středa

„Tak jsme tady. Svítí ti pro štěstí!“ podotkla Irča. Pardubický kraj je přivítal opravdu výstavním květnovým počasím. Místo, kam měla Darina dorazit, našly poměrně lehce. Bylo to až na západním okraji Pardubic, úplně mimo město.

Irča zaparkovala na obrovském parkovišti u hotelu, kde měly rezervovány pokoje. Byl to nevelký, ale velmi útulný a příjemný hotel s kavárnou a restaurací. Dole ke kavárně přiléhala zahrádka, ve které byste nenašli téměř jediné místečko volné. Byl zde stále velký pohyb lidí, neboť hned na druhé straně parkoviště stála velká desetipatrová administrativní budova, v níž sídlilo mnoho firem. Mimo jiné i společnost zabývající se reklamou a modelingem a také přípravou výstav fotografií. Pod tuto společnost spadala také agentura, ke které přijela Darina dělat konkurz. Celé toto místo přiléhalo k městu, okolo jste mohli najít ale jen pár obchodů a za nimi již jen kopce a lesy; Pardubice byly pár minut autem.

„Bože, potřebuju kafe, nebo umřu“ řekla líně Darina.

„A víš, že mám stejný pocit? Víš co? Běž prosím tě napřed a vezmi klíče od pokojů, jo? Hned přijdu za tebou, musím se jen mrknout na chladič, zdálo se mi, že s ním něco je, teplota byla dost vysoká, co jsme jely do toho kopce. Pak si dáme hned to kafe.“ navrhla Irča.

Obě dívky vystoupily z vozu. Darina se šla ubytovat do hotelu. Irča otevřela kapotu motoru a zkontrolovala vodu v chladiči. „Bude se pak si muset na to někdo mrknout,“ říkala si v duchu. Dolila vodu, zabouchla kryt motoru, vzala si svoji cestovní tašku a vydala se za Darinou. V zahradní restauraci si pod slunečnky lidé vychutnávali svou chlazenou Colu či pivo a bylo zde živo jako v úle. Irča si povzdechla. Chtěla na těch pár dní ujet z práce a mít trochu klidu, představovala si, jak ve volných chvílích bude procvičovat angličtinu, ze které jí čekala další zkouška v kurzu, který navštěvovala. Přestože jako překladatelka ovládala tento cizí jazyk dost slušně, stále na sobě pracovala.

Tak to asi v tomto mumraji nepůjde. Najednou, v zamyšlení, zakopla o vystouplou kachličku v chodníku a pěkně zabalancovala i s tou velkou taškou v ruce. Pár hlav z restaurace se otočilo a zdálo se jí, že na některých zahlédla škodolibé úsměvy. Raději hlavu sklopila. „Do prčic...“ zaklela v duchu, „to se opravdu může stát jenom mě, před tolika lidmi!“ lamentovala pro sebe.

Prošla skleněnými dveřmi hotelu a mířila k recepci. Darina už na ni čekala s klíčky od jejich pokojů. Seděla v pohodlné sedačce před recepcí a před ní na stole stály dva šálky horké kávy. Vůně Irču okamžitě praštila přes nos.

„Sedni, už jsem nám objednala kafe,“ pobízela Irču.

„Někdy máš i docela dobré nápady, víš to?“ dobírala si ji Irča.

„Hele, Iris, kdybys viděla, koho jsem teď potkala!!!“ Darina vyvalovala oči, jako kdyby viděla zjevení. Irča se jejímu výrazu bezděčně musela začít smát. Se smíchem na rtech odvětila: „No? To jsem zvědavá, koho?“

„Tak hezkého chlapa jsem snad ještě neviděla!!! Co ‚hezkého‘, to je slabé slovo! Byl nádherný! Irčo, něco z něho vyzařovalo, taková energie, nebo napětí, já nevím, jak to popsat. Snědej, modrookej, černovlasej, prostě sympaták!“ rozplývala se Darina s dlouhým přízvukem, což občas ráda dělala a což Irča vždycky nesnášela. Naštěstí to Darina nedělala moc často.

„Jen se mi tu nerozplyň! Černovlasí mají většinou hnědé oči, Dari. Kde máš toho svého krasavce? Žádného takového tu nevidím -“ rozhlížela se Irča.

„Už odešel.“

„No a?“ – čekala na pokračování Irča – „představil se ti, seznámila ses s ním? Jak se jmenuje?“

„Ani si mě nevšiml,“ odvětila stručně a smutně Darina. „Vůbec se na mě nepodíval! Chápeš to?“ málem naštvane a s přeskakujícím hlasem sípala.

„Tak si to tak neber. Aspoň jeden chlap na světě ti nepadne hned k nohám, no. A víš, že je mi tím docela sympatický, i když jsem ho vůbec neviděla?“ dělala si opět z kamarádky legraci Irča.

„Ty...!“ šťouchla do ní Darina, až se obě rozesmály. Dvě modré oči se na ně podívaly přes sklo ze zahradní restaurace. To nevěděly. Nevěděly ani, že je sledují jiné oči, zároveň oči černé a temné jako peklo samo. Jako by ani nebyly z tohoto světa.

Irča se bezděky otřepala.

Když dopily kávu, odnesly kufry do pokojů ve 3. patře.

NEMÁTE ZDE CO POHLEDÁVAT

Středa odpoledne

Irča se opřela o rám dveří a pozorovala ten cvrkot. Darina ve večerních šatech pózovala před fotografem, který se jí zdál být velmi sympatický. Tmavě šedohnědé oči, plavé vlnité vlasy rozdělené pěšinkou a uprostřed spadající pár prameny do čela. Kostymérky, vizážisté, plno lidí z téhle branže mělo stále co dělat. Focení se konalo v administrativní budově v šestém patře, které celé patřilo firmě, u níž nyní dělala Darina casting, plus ještě páté poschodí, což čítalo nějakých třicet, možná víc, místností a kanceláří. Tak byla zahlobaná do svých myšlenek, že si ani nevšimla, že vedle ní kdosi stojí. Pouze pocítila velmi podivné mrazení v zádech. Nedovedla si ho vysvětlit. Mimoděk se opět otřepala.

„Slečno, jestli máte focení po této slečně, tak tady laskavě nestůjte a běžte se připravit. Už jste měla být dávno oblečená. Na nikoho nebudeme čekat.“

Trhla sebou a otočila hlavu po směru toho drzého a arogantního a přitom tak přitažlivého hlasu.

„Za prvé, převlékat se nebudu a za druhé, tady nebudu dělat ani žádné fotky, tak se uklidněte.“ Irča vůbec nevěděla, kde se v ní taková odpověď vzala. Vždycky byla spíš plachá, ale tón v tom mužském hlase ji prostě namíchnul. Teprve teď si všimla těch úžasně modrých očí lemovaných tmavými řasami a při pohledu do nich mrazení v zádech tisíckrát zesílilo. Musel to být ten muž, o kterém se prve zmínila Darina. Kdo je to? Proč mám tak divný a nepopsatelný pocit? Najednou měla srdce až v krku, tak, že se nezmohla na další odpověď, když slyšela tu jeho: „Tak v tom případě tady zřejmě nemáte co pohledávat“ – „prosím“ – ten neznámý muž rukou naznačil, že má Irča odejít.

Trhla uraženě hlavou a s grácií jí vlastní se otočila na podpatku a odešla. Vztek s ní cloumal, aniž si dovedla vysvětlit proč. Co nevěděla, bylo, že muž, který ji odtud právě vyhodil, svých slov vzápětí litoval, aniž by také věděl, proč. Slova zkrátka předešla jeho myšlenky. Díval se chvílku za ní a pak vešel do místnosti, kde probíhalo focení. Přišel až k fotografovi, který právě vyhlásil malou přestávku.

„Honzo, připrav potom prosím ty dnešní fotky už na zítřek, ať toho zítra není tolik a v pátek to můžem uzavřít,“ mimoděk se ten modrooký muž podíval směrem ke dveřím.

„Mimochodem,“ obrátil se znova k fotografovi Honzovi, „nevíš, kdo byla ta dívka, co stála ve dveřích? Kdo ji sem pustil?“

„Ale Roberte, víš přece, že je tady pořád plno lidí, jak bych si mohl každého všimnout!“

„Je dost dobrá, že?“ ukázal Robert bradou směrem k Darině, které upravovali make-up.

„Jo, uvidíme, jak bude vypadat na fotkách.“

Robert, jako by přeslechl jeho odpověď, odvětil: „Myslel jsem, že je to další dívka do konkurzu, ale nemohl jsem si vybavit, že bychom ji vybírali.“

„Kdo?“ nechytal se Honza.

„No ta, co stála v těch dveřích!“

„Co prosím tě pořád máš? Vypadáš, jako bys viděl ducha!“ zatřepal hlavou Honza. „No to sedí“ zasmál se vzápětí v duchu sám svojí poznámce.

„Přestaň s tím, Roberte, je před náma kus práce! Tři dny zabíračka až do noci, tak přestaň s těmi nesmysly. Asi tam ani nikdo nebyl. Jsi asi jen přetaženej. Pořád ti říkám, vem si pár dní volno. Ale to ty ne. Myslíš, že se to tu pár dní bez tebe zblázní?“

Honza, renomovaný fotograf, 29 let, měl pravdu. Robert to také věděl, ale nedovedl si dopřát odpočinek. Stále jel na plný výkon, ostatně jako všichni v jeho společnosti. Zabývali se reklamou, vydávali svůj vlastní časopis, vlastnili modelingovou agenturu – Robert Donáth, kterému bylo 31 let – jako majitel a Honza Kajzar – fotograf jako jeho společník a majitel druhé poloviny společnosti. Robert byl původně také fotograf, své profesi se nyní ale věnoval jen výjimečně, když bylo potřeba zastoupit Honzu, ani mu při řízení společnosti na fotografování nezbyvalo moc času. Svůj talent uplatňoval spíše při výběru fotek pro reklamy, do časopisu a podobně.

***

Irča vyšla vztekle ze dveří desetipatrové administrativní budovy. Namířila si to přes parkoviště k hotelu. Teprve teď ji napadlo tisíce odpovědí, které měla tomu drzému člověku vmést do tváře. Proč jen mu nic neřekla? Proč ji vždycky všechno napadne až potom? A kdo to vůbec je, že si dovolil takhle sprostě ji vyhodit? Co si vůbec o sobě myslí? A proč jsem měla tak divný pocit, když stál proti mně? Takové a tisíce podobných otázek se jí honilo hlavou.

Irča byla mimořádně vnímavá na lidi, měla tak nějak vyvinutější smysly, co se týká tajemna a neviditelného světa kolem nás. Darina si z ní dělala někdy legraci - že je čarodějnice. Irča se tomu jenom smála. Pravdou však zůstávalo, že měla na lidi dobrý odhad.

Viděla auru kolem jejich těla. Většinou tedy kolem hlavy a ramen, jelikož jak známo, oblečení vyzařování aury částečně pohlcuje. Tyhle tajemné věci ji vždycky přitahovaly, ale nezabývala se jimi nějak cíleně. Prostě se jí stávaly divné věci. Věděla, že o nich nemá mluvit, jako by NĚKDO nechtěl, aby o nich mluvila, protože vždycky pocítila studené podivné mrazení v zádech a do očí se jí draly slzy. Samy od sebe, nemohla to nijak ovlivnit. Jako když třeba vyprávěla Darině své zážitky s duchem. To ještě bydlela se svým přítelem Davidem v malém domečku, kde se stávaly velmi zvláštní a podivné příhody. Nechávala si je pro sebe, ostatní by na ni stejně koukali jako na blázna. Ale Irča věděla, co viděla a co zažila. Nepotřebovala, aby jí to ostatní věřili, nebo v horším případě si t'ukali na čelo.

Tenkrát v tom domku v noci slyšávala na půdě nad ložnicí divné kroky; napřed si myslela, že je to kuna, ale tu vyhnali, když na půdu nastražili psí chlupy, které si vyptali od sousedů, kteří měli německého ovčáka. Pravidelně, když mu česali srst, jim ji schovávali. A zabralo to. Kuna zmizela. Ale kroky se ozývaly dál. A zněly, jako když kráčí pomalu člověk. Jindy v noci slyšela bouchání otevřeného okna na půdě. Když se tam ráno šla podívat, zjistila, že tam žádné takové okno není. Ne, nebála se, spíše ji to přitahovalo, toužila zjistit, co se to děje.

Jindy hledala novou vázanku, kterou koupila příteli Davidovi k narozeninám. Měli jít kamarádce na svatbu a vázanka vždy visela na věšáku v jeho skříni. Nebyla tam. Nebyla ani nikde jinde. Prohledala celý dům, centimetr po centimetru, několikrát, přidal se i přítel. Nic. Hledala několik dní, nedalo jí to spát. Pamatovala si, jak ji tam dávala. Když už to vzdala, řekla si, že mu vybere jinou. Otevřela jeho skříň a vázanka visela na prvním věšáku a smála se jí do tváře. Věděla, že duchové si s lidmi někdy zahrávají, ale tohle jí namíchlo. Věděla, že mají schopnost utajit věci, které chceme, před naším zrakem. Díváme se na ně, ale nevidíme je. To byl tento případ.

Možná byla k podivným událostem citlivější a vnímavější od té doby, co se před pár lety, když jí bylo 18, pokoušela vyvolat ducha. Byli tenkrát se třídou na chmelové brigádě. V noci se čtyři kámošky domluvily, že to zkusí. Žádná tomu nevěřila, ale přečetly si nějaké články na Netu a byly prostě jen zvědavé, jestli se jim něco podaří. S přibývajícím tmou a nastávající půlnocí se sice odvaha vytrácela, nicméně, vytrvaly, spojily ruce v kruhu a Irča odříkávala formuli, kterou se naučila z jednoho článku.

Čekaly tenkrát napjatě, kde se co pohne.

Jestli ucítí nějaký chladný závan nebo něco podobného, jak o tom četly. Hleděly do plamene svíčky, ale ani ten se nepohnul více než při běžném hoření.

NIC se nestalo, žádný duch se jim nezjevil. Nevěděly tenkrát, jestli se jim ulevilo, nebo mají být zklamané. Irča, přestože si musela přiznat, že se jí ulevilo, byla asi víc zklamaná. Dnes věděla, že bylo dobře, že se jim pokus nepodařil. Dle informací, které si o tom všem načetla, opravdu není radno si s duchy zahrávat, ať už na ně věříte nebo ne. Většinou se podaří vyvolat lidem ducha, který není, mírně řečeno, zrovna příznivě lidem nakloněn, a pak bývá těžké se ho zbavit.

Ted' si řekla, že se nejlépe uklidní, když vezme čtvrtku a tužky a půjde si najít nějaké klidné místo a bude chvíli kreslit. Irča moc ráda kreslila a malovala, hlavně přírodu, ale také portréty tužkou nebo uhlem a lidi v pohybu.

Zašla do pokoje, vytáhla kufřík s papíry a tužkami, vyzula lodičky, převlékla se do černých kalhot a bílé halenky, obula si lehké letní boty.

Když docházela k autu na parkovišti, rysy ve tváři jí ztuhly – proti ní šel ten domýšlivý muž v živém rozhovoru s tím fotografem. Když si jí oba všimli, řekli oba téměř současně, velmi mile: „Dobrý den“ a usmáli se. Nevěděla, proč do ní vstoupil zase ten vztek, který cítila před necelou hodinkou, ale jen suše ironicky odvětila: „Nevím, čím by mohl být dobrý...!“ Fotograf Honza se zarazil, ale Robert tušil, proč taková odpověď. Irča rychle nastoupila do vozu, nastartovala a odjela.

„Proč je tak nabroušená? Ty ji znáš?“ zeptal se Honza Roberta.

Robert jen hleděl za odjíždějícím autem, v očích podivný lesk. „Víš, to je ta slečna, co jsem ji dnes vyhodil.“

„Ty jsi někoho vyhodil?“

„Vždyť jsem ti to říkal!“

„O ničem nevím. Ptal ses mě jen – jo tááák –,“ došlo to Honzovi, „to je ta, co stála ve dveřích? Pořád ale nechápu, o co šlo, proč jsi ji vyhodil?“

„Myslel jsem napřed, že jde na casting, ale když řekla, že ne a podívala se na mě, já nevím, co to do mě vjelo – řekl jsem jí, že tam teda nemá co pohledávat.“

Honza se jen zasmál.

„Bylo to tak divné, víš, když se na mě podívala, já jí vlastně nechtěl říct, aby odešla. Připadalo mi, jako bych ji odněkud znal a za nic na světě jsem si nemohl vybavit odkud. Pak jako by mě někdo popíchnul, abych řekl něco arogantního, abych ji od sebe odehnal. Nevím, jak ti to mám popsat.“

Robert si povzdechl a po chvíli dodal zamyšleně: „Honzo, určitě se zase ozvali, ale nevím proč.“

V ten moment uviděl před sebou záblesk tváře nádherné ženy. Plavovlasé, usmívající se, ale úlisné. Ženy, která nebyla již dlouho mezi živými. Ten záblesk trval jen sekundu a snad byl jen v jeho hlavě. Snad ani nikoho neviděl. Ne! TUHLE ženu už Robert víckrát vidět nechtěl! A je to tady. Ano. Ozvali se. ONI. Proč? Proč nyní?

Otřepal se a rychle změnil téma: „Radši mi řekni, jestli už je vymyšlené to nové motto pro téma měsíce na nové číslo časopisu.“

„Ne. Ještě mě nic nenapadlo. Možná by ti mohla pomoci Kamila. Proč ji o to nepožádáš?“ odvětil Honza.

Stále mu znělo v uších Robertovo – ‚určitě se zase ozvali‘ – přemítal, proč TEĎ, už dlouho dali pokoj, tak proč právě teď? Zase ONI? Jen Honza jako jediný a ještě jeho bratr znali Robertovo tajemství. Podporovali ho, jak jen se dalo, ale jak chcete uchránit někoho před světem, o kterém absolutně nic nevíte? Jak chcete pomoci někomu, kdo ani neví, JAK a ZDA mu lze pomoci?

„Kamila,“ opáčil Robert zamyšleně. „Kamila má v hlavě jen jednu myšlenku. Jak mě dostat. Kdykoliv jsem s ní sám, hned to na mě zkouší.“

„Nediv se, kamaráde, s tvým postavením a majetkem by se na tebe holky lepily, i kdybys byl starý a šeredný jako zvíře!“ dobíral si ho Honza.

„Ty tak kecáš!“

„Řekni mi, že nemám pravdu! Co holky dneska zajímá? Peníze a postavení, nebo co je kdo za člověka?“

To už oba přátelé došli k zahradní restauraci u hotelu, sedli si ke stolku a objednali si kávu.

Robert se zamyslel, a pak odvětil: „Myslím, že znáš odpověď, tak proč se ptáš? Od té doby, co jsme rozjeli tuhle společnost, se mě nikdo nezeptal, jak se mám, jak se cítím, ale tak, aby to myslel upřímně, víš, aby ho to vážně zajímalo. Kromě tebe, samozřejmě. To ty máš štěstí! Simona je moc hodná holka!“

„To máš pravdu,“ usmál se Honza při myšlence na svoji Simonu.

Tak tam seděli asi hodinku či dvě, než byl čas k večeři.

Pak se zvedli a odešli. Robert zpět do své kanceláře, za dvacet minut už však odjížděl domů. Bydlel nedaleko odtud, ve městě měl podkrovní byt, který byl velmi umně a útulně zařízen. Bydlel sám, jen hospodyně Anna, starší hodná paní se mu občas starala o domácnost. Přicházela asi 2x týdně, aby obstarala domácí práce, na které mu prostě nezbyval čas. Měl Aničku moc rád, velmi si jí vážil, co pro něj dělá (a platil jí také dost na to, aby mohla žít líp než ostatní). Nejednou mu poskytla i služby vrby posluchačky a na víc, než chtěl sám říct, se nikdy neptala. Ne že by nebyla zvědavá, ale něco na tom mladém muži působilo na ni tak, aby ho spíše ochraňovala a respektovala.

HONZA

čtvrtek

Bylo krásné ráno, a tak se Irča usadila v zahradní restauraci, kde se také podávala snídaně. Vzala si na sebe lehký bílý kalhotový kostým a letní provázkové boty. Jak se cítila skvěle při myšlence, jak se ostatní v práci honí. Sluneční paprsky už začínaly hřát a svět jakoby se zastavil. Jakmile si objednala kávu, džus a snídani, zavřela oči a nastavila tvář slunci. Darina již někde naproti v administrativní budově opět chystala k focení.

„Dobré ráno, smím si přisednout?“ leknutím sebou škubla, když ji z myšlenek vytrhnul neznámý hlas nad ní. Otevřela oči a poznala fotografa z předešlého dne.

„Dobré ráno, prosím,“ odvětila s rozpaky jí vlastními.

„Promiňte, asi bych se měl představit. Jmenuji se Honza Kajzar a fotím pro jednu zdejší firmu,“ řekl, ještě než se posadil, a podal jí ruku.

Přijala ji se slovy „Já vím. Těší mě, já jsem Irena. Irena Richterová.“

„Víte? Vy mě znáte?“ nerozuměl Honza.

„To ne, jenom včera jsem vás viděla, fotil jste moji kamarádku.“

„Nezlobíte se, že jsem se k vám tak vetřel? Víte, šel jsem na snídani, ale nerad sedím u stolu sám, tak...“

„To je v pořádku, mně to nevadí, já také nerada sedím sama. Kamarádka mi ráno někam zmizela a já raději u stolu sedím také s někým, abych řekla pravdu.“

„Vy jste ale včera na fotografování nebyla. Pamatoval bych si vás. Mám na tváře velkou paměť. Proč jste tam nebyla?“

„Já?“ žasla Irča. „Vlastně byla...jen jsem pozorovala...“

„Vaše kamarádka je ta černovláska? Pamatuji si na ni ze včerejška. Byla dobrá. Její fotky vyšly skvěle. Má velmi fotogenickou tvář. A taky je pěkně...ukecaná,“ zasmál se Honza. „Vzpomínám si, že říkala něco, že je tu s kámoškou...“

„Ano, přesně ta. Divila bych se, kdybyste se na ni nepamatoval,“ musela se opět zasmát Irča.

„Proč to taky nezkusíte?“

„Já? Kdepak! Neumím se předvádět, a když na mě někdo civí, uvádí mě to akorát do rozpaků. Jsem dost velký introvert, víte?“

„Smím se zeptat, co děláte?“

Mezitím přišel číšník a přinesl jim snídani. Popřáli si dobrou chuť a pustili se do jídla.

„Pracuji jako překladatelka a asistentka u ředitele jedné větší firmy.“

„Baví vás to?“ divil se Honza.

„Nestěžuju si. Jsem pořád v jednom kole, stále někam cestuji, zařizuji, starám se o zaměstnance, a to mě baví. I když musím přiznat, že někteří lidi si dovedou někdy hodně vymýšlet a nezavděčíte se nikdy všem...“

„No to mi povídejte!“ zasmál se Honza. „Můžu se vás zeptat na něco osobního, Ireno – smím vám tak říkat?“

„Jistě. Jistě.“ usmála se a vyčkávala.

„Jistě? Jistě?“ nechápavě zvednul obočí Honza.

„No – jistě – můžete se mě zeptat, a jistě – můžete mi tak říkat – Honzo.“ vysvětlila Irča.

Honza se zasmál, pak zase zvažněl a zeptal se: „Proč jste včera byla tak nabroušená? Víte – když jsme se potkali ... tady na parkovišti...“

„No,“ váhala s odpovědí, „víte, to nepatřilo vám, ale spíš tomu druhému, co byl s váma. To je asi pěkný protiva, vidíte?“

Honzovi nezbylo, než se začít smát. „Proč myslíte?“

„Myslím, že je to pěkný protiva a nafoukanec.“

„Co vám udělal?“

„Ale, včera jsem se byla podívat na Darinu, právě když jste ji fotil a on mě odtud vyhodil. Darina říkala, že smím přijít, prý to domluví s fotografem a taky že se v davu ztratím.“

„Ale mě nic neříkala... jenom, ano, to, že je tu s přítelkyní, ale že by se chtěla podívat na focení, o tom nepadla ani zmínka...“

„No, to je celá ona. V hlavě pořád tisíc jiných věcí. Pořád někde lítá, myslím myšlenkami. Zkrátka, ten váš kolega mě naštvál. Kdo si vůbec myslí, že je?“

„Možná vám to řekne sám, támhle právě přijel.“ ukázal Honza směrem k parkovišti se smíchem na rtech.

Irča se otočila tím směrem, a když uviděla černovlasého muže, jak míří směrem k nim, rychle se zdvořile rozloučila, nechala na stole bankovku a odešla. Marně se ji Honza snažil zadržet.

Robert přišel k němu a povídá: „Za dvacet minut začínáme poradou, přijď prosím tě včas. Musíme dnes začít dřív, protože po obědě musím odjet. Neříkej, že jsi snídal s tou dívkou ze včerejška – jak se jmenuje?“

„Taky ti přeju dobré ráno“ – odvětil ironicky Honza. „Jmenuje se Irena a snídal jsem s ní, protože nerad sedím sám, to víš.“

„Tak sorry, kámo, promiň. Proč odešla?“

„No, odešla hned potom, co tě uviděla.“

NÁVRH MOTTA

Čtvrtek

„Dobré ráno, Kamilo,“ vřítíl se do předpokoje své kanceláře Robert. Kamila roztáhla tvář do zářivého úsměvu. „Dobré ráno Roberte“.

„Mám všechny podklady pro poradu?“ zmrazil její úsměv.

„Hned vám je přinesu.“

„Jo, obvolejte prosím všechny, ať přijdou na poradu v 9 hodin.“

„Ale měla být až ve 12!“

„Jistě.“ řekl Robert se stoickým klidem. „Ale prosím, byla byste tak laskavá, a svolala ji na devět? Děkuji. A přineste mi všechny ty včerejší fotky. Vybrala jste nějaké návrhy pro téma měsíce?“

„Abych řekla pravdu, mám jeden skvělý nápad na motto.“ Kamila popadla stoh fotek v deskách a vbaletila za ním do kanceláře.

„Sem s ním!“ se zvědavostí se Robert posadil za svůj stůl a vzal si desky s fotkami.

Kamila se naklonila před ním, tak, aby si musel všimnout jejího výstřihu. Robert zvedl hlavu od fotek a zarazil se.

„Řeknete mi ten svůj nápad?“

Kamila vykouznila oslňující úsměv a odpověděla: „Myslím si, že by to bylo skvělé: téma: Léto je žhavé, slunce je zlaté, noste žlutou barvu! Celý časopis bychom provedli ve žluté barvě a ...“

„A...?“ přerušil ji Robert.

„Vám se to nelíbí?“

„Myslím, že si to nechám projít hlavou,“ řekl zdvořile. „Teď prosím běžte svolat tu poradu, nemáme moc času.“

Když za ní zaklaply dveře, opřel se do křesla a zamyslel se. Bože, ta ženská na ty nápady snad chodí krást někomu, kdo nás chce zničit! „Noste žlutou barvu“

přeříkával si párkrát dokola ironicky její slova a kroutil u toho nevěřičně hlavou. To snad ani nemůže myslet vážně!

Jestli nedáme do zítra něco dohromady, tak nestihneme termín vydání časopisu, a to si nemůžu dovolit, přemítal dál v duchu.

Pátek

Bylo téměř půl jedné, když někdo zaklepal na dveře Irčina pokoje.

„Čaues, jdem na oběd? Mám hlad jako vlk!“

Zamkla pokoj a sešly dolů do restaurace.

„Jo, promiň, že jsem se Ti včera moc nevěnovala, potkala jsem tu jednoho kluka, kterého znám z dřívějšíka, Tomáše. Představ si, že dělá tady u té firmy vizážistu.“ Sdělovala jí Darina po cestě.

Tentokrát se posadily dovnitř, venku bylo celkem plno, jako ostatně téměř vždy v tuto denní dobu. Restaurace byla velmi příjemná a nebylo tu tolik lidí jako venku. Bylo zde světle jako venku, neboť celá jedna stěna byla prosklená a hned za ní byla zahradní restaurace oplocená nízkým plůtkem s nezbytnými slunečníky u každého stolu. Když přišel číšník, objednaly si kuře po čínsku s rýží.

Vtom Darina, otočená čelem k zahradní restauraci nadskočila na židli, jak to uměla snad jen ona. „Hele, hele, dívej, kdo sedí venku! Nenápadně se otoč!“

„Prosím tě, co zase jančíš?“ opáčila Irča otočená k zahradní restauraci zády.

„Sedí tam Honza s tím druhým, nevím, jak se jmenuje.“

„Honza?“ zvedla obočí Irča.

„No! Ten, co nás fotí, víš.“

Irča se otočila a cosi uvnitř ji píchlo. Venku u stolu obědval Honza, se kterým dnes ráno posnídala a ten nafoukanec nafoukaný. Otřepala se, jako by ji obešla zima. Podivná zima.

„Ježíš, to je hodin! Promiň, ale kafe si budeš muset vypít sama, musím se jít obléct, nalíčit, učesat a tak...“

„Tak večer, zatím se měj a moc nevyváděj,“ zasmála se Darina a zvedla se k odchodu.

„Myslíš, že jsem ty?“ křikla ještě za ní Irča.

Darina se už odcházející jen ušklíbala.

Kdyby tak neměla ráda dát si po obědě kávu, asi by Irča taky odešla, ale když se rozhlédla, zjistila, že není jediná, kdo sedí sám. Nenápadně se otočila ven a viděla, že ti dva už tam taky nejsou, to ji uklidnilo, tak poprosila číšníka o papír a tužku, objednala si kávu, tentokrát vídeňskou. Chtěla využít čas a zachytit atmosféru v kavárně – či restauraci – na kousek papíru. Když jí číšník vše přinesl, poděkovala a hned se napila horkého lahodného moku. Co bychom pili, kdyby nebyla káva? pomyslela si.

Vzala tužku a skicák a udělala pár tahů, když se nad ní ozvalo: „Copak to kreslíte, jestli se můžu zeptat?“

Vzhlédla od papíru a uviděla Honzu.

„Můžu?“ ukázal na volnou židli vedle ní.

„Ovšem, posad'te se.“

„Je to jen váš koníček, nebo i něco víc?“ mrknul na čtvrtku, na které bylo zatím načrtnutých jen pár tahů, z nichž se přesto dalo poznat, že je udělal někdo, kdo má talent. U číšníka, který přišel, si objednal taky kávu.

„Ne, jen se tak bavím ve volných chvílích.“

„Taky malujete?“

„Taky.“ přiznala s rozpaky, ale pokračovala: „Taky ráda dělám grafiku v počítači.“

„Opravdu?“ zeptal se užasle Honza. „Myslím, že máte talent. Můj brácha je taky grafik.“ ukázal směrem k její čtvrtce. Honza se najednou zamyslel. Irči to nedalo a chvílku se soustředila na jeho auru. „ Copak, starosti?“

Honza se na ni podíval s užaslým výrazem, až se lekla. „Promiňte, nic mi do toho samozřejmě není. Já jen – zdálo se mi, že se něčím trápíte...“

„Jste taky psycholog, nebo co?“ zasmál se Honza.

„Ne ne, ale poznám na lidech, když jim není do zpěvu. Stačí se podívat zpřímá do očí, tam je všechno, víte?“ zamlouvala to rychle Irča.

Jak by mu mohla říct, že vidí jeho auru? A ta přes svoji žlutou barvu probleskovala nyní tmavými záblesky, což vždycky věští starosti. Žlutá barva, jako měl Honza, je barvou tvůrčích schopností a intelektu a taky vynikajícího úsudku. Takový člověk se snadno pro něco nadchne, i když bývá velmi proměnlivý. Má ale také sklon k přetěžování organismu. Tak se jí zdálo, že ho jeho aura přesně vystihuje.

„Říká se, že oči jsou dveřmi do duše.“ přerušil její myšlení Honza.

„Je to pravda.“

„No, je taky pravda, že mám starosti,“ přiznal Honza. „Víte, zítra je termín pro uzávěrku tématu příštího čísla našeho časopisu, a nás stále nic nenapadá.“

Teda, abyste rozuměla – každé číslo je tematicky nějak zaměřeno a bývá laděno v jednom duchu. Abych byl přesný, pár témat máme na stole, ale tentokrát to stále jaksi není ono.“

„Máme na stole?“ chytla ho za slovíčko Irča.

„Chci říct, Robert a já. Společnost, ve které pracujeme, je jeho a moje. Většinou rozhodujeme o všem spolu.“

„Tak vy jste majitel? Fotograf a zároveň majitel?“

„Hm, vlastně oba jsme fotografové a majitelé.“ usmál se Honza.

Irča se napila kávy a zamyšleně koukala do stolu. Pak ji něco napadlo. Aniž by zvedla oči z toho místa na stole, na které je stále upírala, vzápětí z ní bezděky vypadlo: „Není ošklivých žen, jsou jen ženy, které se neumí učinit krásnými.“

„Co jste to řekla?“ zvýšil hlas Honza a nadskočil na židli, že vytrhnul Irču ze zamyšlení.

Irča zopakovala větu, kterou pronesla před pár vteřinami.

„To je super! To jste řekla skvěle!“

„No, taky se mi ta slova líbí, ale zklamám vás. Neřekla jsem je já, ale jistý Ninon de Lenclos, je to hodně známý citát, divím se, že jste na něj ještě při své práci nenarazili. Myslím si, že by nebylo na škodu věnovat alespoň jedno číslo vašeho časopisu všem ženám, ne jen těm mladým, štíhlým a krásným a to by bylo docela dobré motto, ne?“

Honza nevěděl, co říct. Zíral ohromeně na tu drobnou dívku s modrošedýma očima, zatímco ona pokračovala: „Věnujte svůj čas všem ženám. Víte, na světě nejsou jen ty vysoké, dlouhonohé a krásné, které vás obklopují. Přesto každá může být hezká a upravená.“

Honza stále hledal slova pro odpověď a Irča zas nevěděla, co si má o jeho mlčení myslet. Když se podíval Irči do očí, uviděl tam skutečně něco tajemného, co jako by ho přitahovalo, ale nedovedl si vysvětlit čím. Ty oči nebyly nijak zvláštní, modrošedé, ale svým způsobem tak hluboké. Jak by mohl tušit, že za hloubkou těchto očí je zvláštní dar a vědění, o kterém Irča nikdy nemluví!

„Není vás jako překladatelky škoda?“ konečně ze sebe něco vysoukal Honza. „Kdybyste chtěla jít pracovat k nám, brali bychom vás všema deseti.“

Irča se zasmála – nebrala jeho slova vážně. „No, to byste to chytli.“

Tu odpověď Honza však přeslechnul a zavolal číšníka, zaplatil a najednou měl nakvap. „Promiňte – vím, že by to měla nabízet žena, ale – nemohli bychom si tykat? Já jsem Honza.“

„Proč ne, já jsem Irena,“ přijala nabízenou ruku.

„Tak teda promiň, ale já už musím letět, musím ještě něco zařídit a za chvíli začíná porada a pak focení. Musím jít. Tak zatím ahoj.“ rozloučil se a zaplatil za oba.

„Ahoj – a díky!“

U dveří se ještě zastavil, ohlédl se na ni a zavolal: „Zachránila jsi nás!“

NECHEJTE SI SVÉ PENÍZE

Sobota

Ateliér v šestém patře byl vlastně velký sál plný fotoaparátů, deštníků, různých kulis, s věčně pobíhajícími lidmi tam a sem, sem a tam. Mravenišť. Hned vedle měl Honza svoji pracovnu, kde měl také prostornou temnou komoru na případné vyvolávání fotek a vedle ještě jednu místnost přeplněnou fotkami, knihami a dalšími nezbytnostmi, takový archiv.

Irča to našla celkem hladce, a i když stále ještě nebyla přesvědčená, že by sem měla chodit, zaklepala, a tak už se nedalo odejít. Hnala ji také obyčejná zvědavost. Bylo krátce po jedenácté a vzápětí po zaklepání se dveře otevřely a vykoukla Honzova blond'atá hlava.

„Ahoj, Darina mi vzkazovala, prý se mnou chceš mluvit.“ řekla potichu nesměle Irča.

Usmál se a řekl: „Ahoj, pojd' prosím dál na chvilku.“ Vešla dovnitř, ani se nestačila pořádně rozhlédnout, když Honza spustil: „Jsi hodná, zes' přišla, díky. Vlastně tě chci s někým seznámit, kdo chce s tebou zároveň mluvit.“

„Myslela jsem, že potřebuješ něco ty...“ Irča nerozuměla vůbec ničemu.

„No, vlastně s tebou chceme mluvit oba, ale víš co, pojd', ať se nezdržujem,“ přerušil ji Honza a vystrčil ji ze dveří. Přešli po chodbě kolem pár dveří do další kanceláře.

Seděla zde u stolu mladá žena, nakrátko ostříhaná, ale velmi pohledná. Vypadala sympaticky; t'ukala něco do počítače, a jakmile vešli, mile se usmála. „Ahoj Honzo, Robert už na vás čeká.“

„Ahoj Kamilo, to je Irena, Irčo, to je Kamila,“ představil Honza obě ženy, které si podaly ruce. Irča netušila, že to byla jediná chvíle, kdy k ní byla Kamila milá.

„Běžte dál,“ pokračovala pak Kamila.

„Dík“ řekl Honza a otevřel dveře do vedlejší kanceláře. Pustil Irču napřed, sám taky vešel a zavřel za sebou. Irča sebou trhla – ,měla jsem tušit, do čeho lezu' zalekla se v duchu – když uviděla za stolem sedícího onoho černovlasého muže, kterého vídala s Honzou a který ji oheďdy vyhodil od focení. Jakmile je uviděl, vstal, obešel stůl a přistoupil k nim. Irču oblilo horko a vzápětí studené mrazení. DIVNÝ pocit. Tady NĚCO nehraje. Kdo to je? Proč je mi tak divně?

Proč mi po zádech zase leze tisíc mravenců? Proč takové tajemné mrazení, vždy když je on nablízku?

„To je Robert Donáth“ – Honzův hlas ji vytrhnul ze zamyšlení.

„A to je Irena Richterová,“ představil je vzájemně Honza.

Jen klid, jen klid, jen klid...opakovala si v duchu Irča a přijala nabízenou ruku s lehkým úsměvem.

„Velmi mě těší, že vás konečně poznávám, slečno,“ pravil upřímně Robert. Pohled jeho nebesky modrých očí ji rozhodil. Co se za nimi skrývá? Má se ho bát? Její pocity mrazení vyvolávaly spíše zvědavost než obavy. Musela se dvakrát nadechnout.

„Mě také,“ odpověděla ne už tak upřímně, ale zdvořile Irča.

„Posaďte se prosím.“

Všichni se usadili v pohodlné sedačce v rohu místnosti. Irča si sedla do křesla.

„Dáte si kávu nebo čaj nebo minerálku?“

„Ne, děkuji. Chtěla bych vědět, proč...“

„Proč jsem vás zavolał?“ přerušil ji Robert v půli věty a probodnul ji pohledem. Krucinál, že jí to ale sluší v té modré. Pak si uvědomil, že na ni civí a tak to rychle zamluvil: „Dobrá tedy, chci s vámi mluvit hned z několika důvodů. Tím prvním je moje omluva, za to, no však víte...“

„Jestli jde o tohle, tak to nestojí za řeč,“ chtěla se zvednout Irča.

„Ne, nepřerušujte mě prosím. Chci vám – společně tady s Honzou,“ sklouzl pohledem z ní na Honzu a pak zase zpět, „poděkovat za ... za vaši pomoc.“

„Já jsem vám v něčem pomohla? Nepamatuji se.“

Robert se na ni zářivě usmál - měl tak krásné zuby, že se to u muže málokdy vidí. Měl vůbec nějakou fyzickou vadu na kráse?

„Je vidět, že se pohybujete ve zcela jiných sférách společnosti. V naší branži, víte, je dobrý nápad k nezaplacení.“

Irča nevěděla honem, co odpovědět, tak Robert pokračoval: „Víte, co jste vymyslela – tedy naše příští motto a i to všechno další kolem, to je naprosto dokonalé. Myslím, že za úvahu stojí i ty další připomínky, však víte, Honza mi to tady všechno převyprávěl. Byl naprosto nadšený, a abych řekl pravdu, já jsem také.“

„Ale ... o nic přece nejde. Není to moje myšlenka, je to pouze citát, a...“

„Na tom nezáleží. Jde o to, že vás napadla v pravý okamžik. Dnes je závěrka a už se na tom pracuje.“ oponoval Robert.

„Příští číslo má tvoje téma,“ vmísil se do hovoru Honza. Robert si všimnul, že jí tyká, ale přešel to mlčky.

„Vy to skutečně použijete?“

„Samozřejmě. I další vaše nápady,“ odpověděl Robert.

„Oukej, ráda jsem pomohla. Mohu už jít?“ zvedala se z křesla Irča.

„Sed'te prosím ještě chvíli.“ usadil ji zpět Robert.

„Abyste neřekla, že jsme vás jen využili, tak vám...“ vstal a z pracovního stolu vzal jakýsi lístek a podával jí ho, „chceme vyjádřit naše poděkování. Přijměte prosím tuto malou odměnu. Jak jsem řekl, u nás se dobré nápady cení.“

Irča si vzala od něj lístek, a když se na něj podívala, zjistila, že to byl šek a z toho, co bylo na něm napsáno, se jí zatočila hlava... Prý MALOU odměnu, opakovala si v duchu ... tolik nevydělám za měsíc! Byla tak překvapená, že se podívala zoufale na Honzu. Tohle by ji nenapadlo ani ve snu. Honza se na ni usmíval a měl výraz, jako že jí šek právem patří.

Tohle přece nemůžu přijmout, přemítala dál Irča, jen ať si nechá své peníze, a začala být silně nervózní. Pak se konečně zmohla na odpověď: „Vy si opravdu myslíte, že tohle přijmu?“ řekla nahlas a podávala Robertovi šek zpět. Robert s Honzou se na sebe překvapeně podívali.

„Ale Irčo!“ ozval se první Honza. „Vždyť ti patří. Zasloužíš si je. Prosím, vem si je jako naše poděkování.“

„Myslíte si, že je to málo?“ ozval se Robert a Irča cítila z jeho hlasu uraženost a jedovatost. Nebo aroganci? Nebo si to jenom namlouvala? Tak jako tak ji tahle otázka vytočila. Tohle už je teda příliš! Začalo to v ní vřít. Co si tihle dva vůbec myslí? Že jsou středem světa?

Pak se nadechla a řekla uraženě, přesto se stoickým klidem: „Nechci vaše peníze. Nechte si ten šek, pane Donáthe, nebo ho věnujte opuštěným dětem. Já ho nechci. Nic jsem neudělala, abych mohla přijmout takovou sumu. Rozumíte mi? Jestliže vám můj nápad pomohl, jsem ráda. Klidně si ho nechte a využijte, jak chcete. Udělejte si podle něj třeba tři časopisy, já od vás nic nežádám. A teď mě omluvte.“ Irča vstala a odešla dřív, než se kdokoli z těch dvou zmohl na odpověď.

„Bože buď je tak hloupá nebo na co si to hraje,“ konečně přerušil ticho Honza.

Robert stále ještě zíral na dveře, kterými před chvílí odešla. Zavrtěl hlavou: „Není hloupá. Prostě jen v jejím světě nevládnou peníze, tak jako tady, co si budem povídat. Řekl bych spíš, že jsme právě potkali vzácnou ženu, která neklade prachy na první stupeň životních hodnot. Abych byl upřímný, čekal bych jakoukoli reakci, ale tohle mě opravdu vyvedlo z míry.“

„Tebe a vyvést z míry,“ smál se Honza, „žertuješ?“

KOUZELNÝ SLON

Sobota odpoledne

„Proč to nejede?“

Darina se ale umí zeptat, myslí si Irča. Proč asi?

Obě seděly v Irčině autě a chtěly odjet do města za nákupy, jak si naplánovaly. Jenže když Irča otočila klíčkem, ozval se vždy jen slabý zvuk a motor ne a ne chytit. Pak jí to došlo.

„Promiň Dari, ale z výletu asi nebude nic, nebo to necháme na později. Teď jsem si vzpomněla, že jsem včera dojela sem zpět už na rezervu. Tedy lépe řečeno nadoraz. To jsem celá já. Vždycky беру benzín na poslední chvíli a teď se mi to vymstilo. Podívej se na ručičku nádrže...“ mířila Irča prstem na palubní desku, „ani se nehne. Jsme na dně.“

Darina se rozchechtala jako by dostala záchvat amoku. Měla tak nakažlivý smích, že se Irča musela přidat.

„Co budem dělat?“ zeptala se Darina, když vystoupily z vozu.

„Budu muset vzít kanystr a někoho poprosit, aby mě odvezl k benzince, nebo si zavoláme taxi.“ odvětila Irča s hlavou strčenou v kufru, jak hledala kanystr na benzín.

„Nějaký problém?“ ozval se za ní melodický hlas.

Irča se lekla a jak se zvedala, praštila se hlavou o zvednuté víko kufru. Polohlasně zaklela.

„Promiňte, ale seděli jsme tady v zahradní restauraci na obědě a nebylo možné neslyšet, jak se marně snažíte nastartovat. Co s tím máte? Mohu nějak pomoci?“ Robert se tvářil tak příjemně, že nebylo možné se neusmát.

„Vás nám poslalo samo nebe! Víte, chtěly jsme si zajet do města, ale došel nám benzín. Kdybyste Irču hodil k benzince, aby mohla nabrat do kanystru, byly bychom vám moc vděčné.“ vychrlila na něj Darina. Pak se otočila k Irči: „Já zatím skočím za Tomášem, jo?“ mrkla na ni spiklenecky a už se vzdalovala.

Já ji opravdu jednou přizabiju – zaklela v duchu Irča. Nahlas však řekla: „Víte, nesmíte ji brát vážně, ona je někdy moc hrr a všechno má hned vyřešené, pust'te to z hlavy, co vám říkala. To přece nejde.“

„A proč ne? Jestli vám mohu pomoci, tak jedeme!“ opáčil Robert.

„Ale ... nechci zdržovat, ani obtěžovat.“

„Jen klid. Stejně jedu domů pro jednu smlouvu, kterou teď potřebuji a nechal jsem ji doma na stole, takže to máme vlastně při cestě. Nehledě na to, že vám stále ještě něco dlužím.“

Irča se zapýřila: „Pane Donáthe, jak už jsem řekla, VY mi nic nedlužíte a nechci už o tom mluvit.“

Pak si povzdychla a rezignovaně pronesla: „Ale když mě opravdu svezete pro ten benzín, budu moc ráda. Zítra odjíždíme, a to by byly zase zmatky na poslední chvíli.“

Když vyslovila jeho jméno, zatvářil se Robert kysele. Poté, co domluvila, odvětil: „Jmenuji se Robert. Ukažte ten kanystr. Vzal z jejího auta kanystr, zabouchnul kapotu a řekl: „No tak si zamkněte přece, ne?“

Irča lupla dálkovým ovládáním a zamkla svého staršího černého Opla Vectru. Oba šli na konec parkoviště, kde Robert odemknul svůj vůz. Irča v duchu hvízdlá údivem. Byl to Aston Martin, model DB7 Vantage Volante, nepopsatelné barvy. Něco mezi stříbrnou a zlatou, velmi jemný nádech směsi těchto dvou barev. Aspoň jí se to tak jevilo. Střecha byla stažená. Nahlas však neřekla nic. Co po autu, člověka podle toho nepoznáš – problesklo jí hlavou. Robert jí podržel dveře u spolujezdce a ona nastoupila, jako by byla zvyklá denně se prohánět takovým vozem.

Když vyrazili na silnici, zdálo se jí, že je Robert zamlklý. Ve tváři měl podivný stín. Přesto, že na něj nechtěla zírat, koutkem oka musela zjistit, jak je na tom jeho aura. Doposud ji nezahhlídla, vlastně se nikdy nestačila soustředit, aby ji viděla.

Vždycky, když chtěla vidět něčí auru, musela se chvíli soustředit. Léty trénování to šlo čím dál líp a viděla ji čím dál dřív, takže nyní, když chtěla, stačilo jí pár sekund.

To, co „viděla“ teď, ji zarazilo. Neviděla totiž vůbec NIC. Tohle přece není možné! Zatím ji viděla u každého, když chtěla. Aby neviděla vůbec nic, to se jí ještě nikdy nestalo. TOHLE je divné! Buď má opravdu velké starosti, ale to by viděla aspoň tmavé záblesky, ale vůbec nic...??? Asi na něj zírala déle, než chtěla, až si toho všimnul: „Copak?“ zeptal se jí.

Nechtěla být dotěrná, ale nedalo jí to, a tak ze sebe vyhrkla: „Trápí vás něco, vid'te, pane Donáthe.“ řekla to spíše jako konstatování než jako otázku.

„Roberte, prosím.“ odvětil.

„Promiňte, Roberte,“ opravila se Irča.

Vycítil, že ji to opravdu zajímá, ale neodpověděl hned a tak Irča dál nedotírala a mlčela. Pozorovala ubíhající krajinu a vychutnávala vítr ve vlasech. Ze zamyšlení ji vytrhl jeho hlas: „Víte, že jste první žena, která sedí vedle mě v mém autě a neobdivuje ho, ani se neptá, kolik stálo, ale ptá se na to, jak se mám já?“

Irču ta otázka poněkud zaskočila. Jestli je tak ješitný a vadí mu, že slovem nepochválila jeho auto, může to napravit. „Tedy... myslím, že máte skvělé auto, Roberte,“ podívala se na něj z boku.

„Ale přesto si myslím, že máte starosti. Je to na vás vidět.“ mlela si dál paličatě svou Irču.

Chtě nechtě se Robert musel rozesmát. „Vy jste ale číslo...! ... Já... nechtěl jsem, abyste mi chválila auto. Myslel jsem to jako kompliment.“

Irča na něj udiveně pohlédla, ale než stačila odpovědět, dodal: „Víte, málokdy se mi stává, že by se mě někdo zeptal, jak se mám, a když, tak je to jen taková ta zdvořilostní otázka, na kterou nikdo nečeká odpověď, však víte.“

„Měl byste někdy vypnout a zajet si na dovolenou.“

„Ted' mluvíte přesně jako Honza, ten mi tohle téma předhazuje pořád.“ zasmál se opět Robert. „Jenomže se mnou to není tak jednoduché, víte?“ dodal ještě tajemně.

„Má pravdu,“ Irča musela souhlasit.

„Možná,“ připustil Robert, „ale sám neměl volno, ani se nepamatuju.“

„Tak proč neodjedete spolu? Vezměte své přítelkyně či manželky a na pár dní pusťte starosti za hlavu. Máte jistě schopné manažery, kteří vás na pár dní zastoupí.“

„To by bylo všechno moc hezké, ale museli bychom jet ve třech.“

„Jak to? Honza nemá přítelkyni či manželku?“

„On ano.“ odušil stručně Robert.

Pochopila a nechtěla se dál vyptávat, ale Robert pokračoval sám: „Já jsem byl ženatý, dva roky. Nebylo to hezké, teda ke konci už ne. Veronika, tedy moje bývalá žena... ále, mluvmе o něčem jiném.“

„Třeba o tom, že támhle je benzinka...“ kývla tím směrem Irča.

Po chvíli Robert zastavil, Irča si koupila pár litrů benzínu do kanystru a vydali se dál. „Ještě se stavím doma pro tu smlouvu a pak pojedeme hned zpátky.“ povídá Robert.

Po chvíli přijeli do ulice, kde stály samé asi čtyřpodlažní domky se sedlovými střechami. Byla to hezká ulice, s hodně stromy a zeleně, na konci bylo i dětské hřiště a park. V jednom z těch domů bydlel Robert v mansardě. Zaparkoval

před domem, kde bydlel, vystoupil z vozu a pak se zarazil. Nemáte žízeň? Tedy, jestli se chcete něčeho napít, pojd'te se mnou. Pozval bych vás potom na něco, ale bohužel toho mám dnes ještě moc na práci. Tak ať tu nemusíte čekat v autě...”

Vyšli po schodech až nahoru, kde Robert odemknul svůj byt. Vešli do čtvercové předsíně, která ústila jedněmi dveřmi do obývacího pokoje, druhými do kuchyně. Z druhé strany kuchyně se šlo do dalšího pokoje a za ním byla ložnice.

Robert ji zavedl do obývacího pokoje. Byla to neobvykle útulná místnost, snad právě tím, že byt byl podkrovní, byl tak útulný. Ve výklenku obývacího pokoje, ke kterému vedly dva malé schůdky, stálo černé piano.

Jakmile Irča vešla, zůstala oněměle stát. „Panebože,“ vydechla a přejížděla očima místnost.

Robert se zarazil. To snad ne! - pomyslel si - už je to tady zase? - přemítal dál v duchu, když viděl, jak Irča pozoruje celou místnost. Teď začne vypočítávat cenu jednotlivých částí nábytku, jako před časem Aneta. Ach jo. Pozoroval Irču, ale nezdálo se mu, že by věnovala pozornost přepychové kožené sedačce, obří plazmové televizi, luxusnímu koberci před konferenčním stolem či čemukoliv jinému.

„No tohle, to je nádhera! Jak jste to dokázal?“ nedokázala Irča skrýt své nadšení.

Takže přece. – pomyslel si hořce Robert. Všechny jsou stejné, opravdu. Pak zklamaně odpověděl: „Abych pravdu řekl, s nábytkem mi pomáhal můj známý, architekt, jednotlivé kousky vybíral taky vlastně on. Já jen schválil to, co se mi líbilo.“

Irča se na něj nechápavě podívala. Pak přelétla očima zařízení v obývacím pokoji a pravila: „Jistě, máte moc krásný nábytek, ale to jsem zrovna neměla na mysli.“

„A co tedy?“ pookřál Robert.

„Já měla na mysli tohle...” - a udělala rozmáchlé gesto rukou, při kterém ukázala na zelené rostliny, které zaplavovaly celý pokoj. V rohu u okna vyzývavě ukazoval své květy červený ibišek, po stěnách se líně táhly zelené potosy, všude, kam se jen podívala, bylo zeleně jako v zahradě. „Je to prostě překrásné. Něco takového jsem ještě neviděla. To je všechno vaše práce?“ Irča věděla, kolik starostí některé rostliny dají, i když zde viděla ty spíše méně náročné.

Robert na ni ohromeně zíral a přemýšlel, jak moc se v ní spletl. Snad si ani nevšimla žádného kusu nábytku. Měla oči jen pro květiny.

„Půjdu namíchat ten drink,“ řekl rozpačitě místo odpovědi a odešel do kuchyně. Po chvíli se vrátil s nealko verzí Mochita a pokračoval odpovědí na její otázku: „Většinou se o ně stará Anička, to je moje hospodyně, ale je to

i moje skrytá vášeň, o které však nikdo neví a snad ji do této chvíle ani nikdo neocení. Jsem rád, že se vám líbí. Jo, a nikomu mě neprozradíte,“ spiklenecky na ni mrknul.

„Je to překrásné,“ opakovala se Irča.

„Pojďte, ukážu vám pracovnu,“ usmál se Robert, „vezmu tu smlouvu a půjdeme.“

Přešli do pracovny, kde Irča opět zůstala stát jako opařená. „Já, ... já nevím, co na to říct. Musíte se tady cítit jako v ráji.“

„Posad'te se,“ ukázal Robert na jedno z kožených křesel stojících po stranách konferenčního stolu pod střešním oknem. „Omluvte mě na okamžik, musím popřemýšlet, kam jsem ten kontrakt dal. Jal se hledat na stole a Irča si mezitím v klidu prohlédla celý pokoj. Záplava zeleně. Tak by se dal charakterizovat.

Uprostřed pokoje stál psací stůl s počítačem a hromadou papírů, za ním u stěny se tyčila skříň se skrytými šanony a vedle u stěny sousedící s dalším pokojem – ložnicí, stála květinová stěna, uprostřed níž trůnilo velké osvětlené akvárium. Stěny pokoje byly jako vedle zalité zelenými potosy a zelenci a na malé polici u okna trůnilo v řadě pár kaktusů. Irča se zvedla a přešla k nim. „Pěstujete i kaktusy?“ zeptala se.

„Tady je, už ji mám.“ Robert vytáhl ze stohu papírů smlouvu, kterou hledal a vzhledl k ní. „Ne dlouho, ale tak se mi líbily, že jsem se o nich něco naučil, a teď je zkouším přivést do květu.“

Zadíval se na ni a nechtěl si vůbec připustit to, co pocítil. Irča jeho pohled vycítila, zvedla hlavu od kaktusů a začervenala se. V duchu nadávala sama sobě. Proč neumíš být víc sebevědomá, ty huso jedna. Přestože měla stále husí kůži a zvoneček vzadu hlavě zvonil jako splašený, nedovedla poznat, proč tak zvoní. Tenhle člověk bez aury byl prostě ... zvláštní. Tajemný, hodný respektu a přesto ji tak přitahoval. Snad ne ani svou vizáží, ale více tím tajemnem, které jej obestíralo jako mlha. Hodně hustá mlha. Aby přerušila rozpaky, vyhrkla: „Můžeme jít?“

„Jistě, samozřejmě, pojďme,“ koktal ze sebe Robert.

Zamkli byt, nastoupili do auta a vyrazili přes město zpět do práce. Moc nemluvili. Irča vycítila, že Robert o něčem přemýšlí a že jí neřekne, co ho trápí. Za celou dobu se už ani neusmál. Když téměř opouštěli město, najednou Irča vykřikla: „Zastavte! Zastavte tady prosím!“

Robert zajel ke krajnici a zastavil. „Děje se něco?“

„Promiňte, dlouho se nezdržím. Jen jsem ještě uviděla tady ten obchůdek a vzpomněla jsem si, že něco potřebuju. Počkejte na mě prosím, jsem tu opravdu hned.“

„Jistě.“ podíval se na ni bez výrazu v tváři.

Irča vešla do obchůdku, o kterém prve mluvila s Darinou. Za pár minut už se vracela a v ruce nesla malý balíček. Nasedla do vozu a podala balíček Robertovi. Ten se na ni udiveně podíval: „To je pro mě? Co to má být?“

Irča honem vysvětlovala: „Neberte to jako dárek ani jako nic jiného, prosím. Možná jako malé poděkování za svezení. Chtěla jsem jen, abyste měl trochu lepší náladu. To je všechno. Opravdu. Tak už to rozbalte.“

Robert mlčky rozbalil papír a do dlaně mu z krabičky vklouznul malý křišťálový slon, který se tak strašně smál, že tím byl ošklivě krásný. Slunce na ploškách křišťálu odráželo své paprsky do barev duhy.

„Je kouzelný,“ pokračovala Irča. „Vidíte – už kouzlo funguje“ – Robert se chtěl nechtě musel tomu podivnému tvorovi zasmát – „už vám vykouznil úsměv na tváři.“

Robert se na ni podíval: „Já... nevím, co říct, nikdy jsem nic podobného nedostal. Je to...“

„Já vím, že je zvláštní, ale nechci, abyste to bral jako něco víc. Stačí, když se usmějete, kdykoliv se na něj podíváte. A teď už pojďme prosím. Darina už na mě jistě čeká.“

„Vy... jste... velice zvláštní žena, víte to? Chci říct, že jsem nikdy nedostal takový „kouzelný“ dárek. Budu ho střežit jako oko v hlavě. Ještě jednou díky.“

V tu chvíli ji opět uviděl před sebou. Překrásná, dlouhovlasá a přesto téměř průhledná tvář se mu zjevila přímo před autem. MADELAINE! Sakra! Už zase? PROČ? Rychle zamrkal a tvář byla pryč. Přízrak. Zjevení. Nebo to všechno byl jen výplod jeho mozku a to všechno v minulosti se vlastně nikdy nestalo? Nic na světě by si nepřál víc.

Robert byl tak vyvedený z míry, ne z ženy, která se před ním zjevila a opět zmizela, ale z té živé ženy, která seděla vedle něj. Zbytek cesty už nepromluvil a Irča také mlčela. „Kouzelný slon,“ přeříkával si v duchu, „to je ale blbina“, ale přesto se při té myšlence musel usmát. Tohle už dlouho nezažil, aby se někdo snažil, aby se on cítil líp, a už vůbec ne cizí člověk.

Sobota odpoledne

Když dojeli na parkoviště, Robert pomohl Irči vystoupit z vozu, vzal bez řeči kanystr s benzínem a šel k jejímu autu.

„Počkejte, Roberte, děkuji vám za všechno, ale už to opravdu zvládnou. Nechci vás déle zdržovat.“

„Těch pár minut ještě mám, otevřete raději nádrž a podržte trychtýř prosím vás.“ došel už k jejímu autu.

Irča tedy bez řeči odemkla nádrž, Robert do ní vlil benzín z kanystru. Irča mezitím otevřela kufr, aby tam uložila prázdný kanystr. Když ho uložila, zabouchla kufr, chtěla jít zamknout nádrž, najednou se ocitla u Roberta, který stál pořád ještě na místě, tak blízko, že jí nohy zdřevěněly. Díval se na ni těma modrýma očima tak, že se jí zdálo, že se v nich utopí. Cítila, že se něco stalo. Snad přeskočila jiskra nebo uhodil blesk, každopádně nebyla schopná od něj svůj pohled odtrhnout.

Najednou začal naprosto instinktivně sklánět hlavu k jejím ústům.

„Tady jseš, už tě sháním deset minut,“ ozvalo se mu za zády. Trhnul sebou a svůj pohyb nedokončil.

„Ahoj Irčo,“ pozdravil ji Honza a obrátil se zpět k Robertovi.

„Nerad vás ruším, ale musíš jít, jo a máš tu smlouvu? Pan Molcar tu bude za chvíli, tak už prosím tě pojd!“

„Promiňte, musím jít, ještě se uvidíme.“ rozloučil se Robert.

Irča zůstala ještě chvíli stát, celá červená. Nevěděla, co si má myslet. Ten arogantní a nafoukaný člověk, který se nakonec ukázal jako příjemný a milý, ji chtěl políbit. Otřepala se, jako by ty myšlenky chtěla ze sebe setrást, zamkla auto a šla najít Darinu.

„Co to prosím tě děláš?“ spustil Honza na Roberta, když byli z doslechu.

„Co máš na mysli?“ opáčil Robert.

„Nedělej, že nevíš, o čem mluvím. Nemohl jsem si nevšimnout, o co ses snažil, právě než jsem přišel. Máš rozum? Zřejmě máš málo problémů, že si chceš přidělovat další. Ještě jsi nevyřešil...tu věc...s Veronikou a už...“

„Přestaň! Co mě komanduješ? ... Nic nevíš... ona je... já, v její blízkosti jsem někdo jiný. Jako bych mohl zapomenout na to, kdo jsem, jako bych se nemusel tolik snažit zůstat POHROMADĚ. Mám pocit, jako by tušila... nebo aspoň zdaleka tušila, že něco není, jak MÁ BÝT. Bude to znít hrozně otřepaně... ale... ona je tak... jiná...“

„Vážně?“ zbystřil Honza. „Něco ti říkala?“

„Ne, to ne. Jenom... já nevím, je to takový divný pocit. Jako bych ji znal léta.“

„Jo, na to se dobře balí holky...“

„Ale ne, jako bys nevěděl, že u mě platí jiná pravidla. Tohle je, jako deja vu, chápeš, ale SKUTEČNÉ. Asi ti to neumím vysvětlit.“

Došli k výtahu, nastoupili a zmáčkli tlačítko s číslem 6.

„A taky jsem viděl Madelaine. Už podruhé za posledních pár dní.“

„Cože?“ zpanikařil Honza. „Viděl? Objevila se zase? Kdy? Kde?“

„Říkal jsem ti, že se určitě zase ozvali. Byl to jen záblesk, pár sekund, co jsem ji zahlídnul.“

„Proč se ti ukázala? Proč TEĎ? Po těch letech, kdy byl klid?“

„To netuším. NĚCO je špatně.“ Konstatoval Robert.

„Neděs mě, kámo. Snad si nepřišli pro tebe znova?!“

„Dost možná, že se mi to všechno jen zdálo.“

„Tomu nevěřím. Ne u tebe. Měl bys být opatrný.“

„Sám víš, Honzo nejlíp, že tady žádná opatrnost nepomůže. Zaráží mě ale jedna věc. Že se ukázala už podruhé v době, kdy byla vedle mě Irena Richterová. Nebo krátce potom.“

„Možná jsi vážně jen přetaženej.“

„Víš, že já únavu cítit nemůžu.“ Snažil se odporovat Robert.

KAMILA

Neděle odpoledne

„Donáth, prosím,“ zvedl Robert svůj mobil, aniž by se podíval na displej.

„To jsem já. Kde jsi?“ ozval se na druhém konci Honza.

„Doma, kde bych asi byl.“

„Volám z auta. Právě jsem byl vyvolat ty poslední fotky – jo – ty jsou zdá se mi zatím nejlepší. S tím zeleným pozadím a bílými pruhy plátna v pozadí vypadají fakt skvěle.“

„To je fajn. Kvůli tomu ale asi nevoláš?“

„No jo, vlastně ti chci říct, že když jsem přijel do firmy, právě odjížděla Darina s Irenou.“

„Co? Myslel jsem, že pojedou až zítra.“

„Ty jsi za ní nebyl, co?“

„Ne, nemohl jsem. Nenechala ti aspoň telefon?“

„Proč by to dělala?“ opáčil Honza a pokračoval: „Myslím kámo, že tahle kapitola se uzavřela, ještě než jsi ji začal číst. Těžko se ještě uvidíte.“ Pak si ještě vzpomněl na fotky: „Jo, vlastně možná Darina přijede na tu reklamu, ale to probereme zítra na poradě. Ale ty bys stejně asi raději viděl tu druhou, vid’?“

Když Robert položil telefon, dosedl do křesla a usrkl horké kávy. Pustil si film a chtěl chvíli relaxovat. Ale myšlenky jako malí červíčky vrtaly v hlavě a nechtěly vylézt. „Tak teda odjela – sotva jsem ji poznal – je pryč – nadobro – pryč – je tak – tak – jiná“ jiné slovo ho prostě nenapadlo, když myslel na Irenu. Ať se snažil sebevíc, myšlenky nešly zaplašit. Nakonec vypnul DVD, vzal klíče od auta a jel se projet. Říkal si, že tak přijde na jiné myšlenky, ale přestože lilo jako z konve a tak musel dávat pozor na cestu tím víc, nezabrala ani projížďka.

Rozhodl se, že se vrátí. Jakmile vystoupal po schodech, čekalo ho překvapení – dle něj nemilé. Kamila se opírala o jeho dveře, v ruce mokrá deštník, a jakmile ho uviděla, sladce se usmála.

„Promiňte, Roberte, že vás tak přepadám, ale byla jsem na procházce a najednou začalo tááák strašně pršet,“ natahovala slova, „vběhla jsem do

prvního domu a vida, kam mě osud zavál," stále si vymýšlela Kamila, „uvědomila jsem si, že zde bydlíte a že jste třeba taky sám a že byste přivítal malou společnost...“

„Abych řekl pravdu, Kamilo, právě jsem chtěl být chvíli sám.“

„Ale být sám je tak nudné.“ usmála se až příliš sladce. „A navíc – přece nemáte tak zlé srdce, abyste mě vyhnal zpět do té psoty...“ podívala se na něj s otázkou v očích.

„Mohu vás odvézt domů.“ podíval se na ni a pak změnil tón: „No tak na chvíli pojd'te dál.“ řekl smířlivě.

Kamila se usadila v pohodlné sedačce.

„Dáte si něco k pití?“ otočil se Robert na Kamilu.

„Jedině s vámi, Roberte.“ odtušila.

„Koňak?“ vytáhl láhev a dvě napoleonky a sedl si do křesla naproti ní. Venku bylo již šero z toho, jak bylo zamračeno a jak lilo.

„Nemohl byste pustit trochu hudby?“ Kamila mrkla na věž zabudovanou ve stěně.

„Jistě,“ Robert vstal a pustil klavírní Moonlight Sonátu od Beethovena na CD.

„Vy bydlíte takhle sám, Roberte?“

„No, ano, momentálně mi to tak vyhovuje.“

„Co to hraje? Nemohl byste tam pustit něco jiného?“

Robert vzdychl a přehodil cédéčko.

„Slyšela jsem, že máte problémy se svou bývalou ženou...“

Robert ztuhnul: „Odkud to víte?“

„No tak se nerozčilujte,“ řekla sladce Kamila, „v pátek za vámi byla v práci, ale byl jste právě pryč.“

„To mi říkáte až teď?“ vyjel na ni Robert.

„Roberte, klid. Ona si přála, abych vám neříkala, že tam byla. Chtěla vás překvapit.“

Robert znervózněl: „Co vám řekla?“

„Nemohli bychom si tykat, Roberte?“ usmála se Kamila.

Panebože, já ji snad uškrťm, pomyslel si Robert, ale chtěl z Kamily vytáhnout co nejvíce.

„Dobrá, tak ahoj,“ přitukli si koňakem na tykání, „tak co vám – ti řekla?“

„A co pusu na tykání?“ nedala se vyvést z míry Kamila.

„Až mi řekneš, co chci vědět!“ vydíral Robert.

„No... říkala, že... že tě chtěla překvapit a že přijde příští týden, ale ať ti o tom nic neříkám. Pak říkala něco v tom smyslu, že ti nechce dělat problémy, ale že záleží na tobě, jak se zachováš.“

Robert zlehka dosednul do křesla. „To je všechno?“

„Jo, potom odešla. Copak máte spolu za problémy?“ ptala se zvědavě.

„Promiň, Kamilo, ale to je osobní věc. Nechce si mi svěřovat.“ A už vůbec ne tobě, dodal v duchu.

Jediný, kdo o jeho problému s Veronikou věděl, byl jeho přítel Honza. Bohužel mu ale nemohl pomoci. Tohle musí vyřešit sám. Robert byl s Veronikou rozvedený už rok, ale nedávno, asi před čtvrtrokiem, po jednom večírku, jehož se také účastnila, se spolu ocitli v jednom pokoji sami a pak se milovali. Před týdnem za ním Veronika přišla, že čeká dítě – prý jeho. Najednou nevěděl, co má dělat. Nebyl tak nezodpovědný, aby nechal jen tak své dítě. Ale Veronika ... to by nedělalo dobrotu.

Vstal a přešel ke střešnímu oknu. Zahleděl se na déšť venku, když vtom ucítil Kamilinu ruku na svém rameni. Snad opravdu někoho potřeboval, snad chtěl utéct od všech problémů a myšlenek, snad to byl jen obyčejný lidský pud, každopádně, když se ráno probudil, našel Kamilu vedle sebe v posteli. Nemohl říct, že by si nepamatoval, co se mezi nimi stalo, přesto by byl radši, kdyby si nevzpomněl, nebo, ještě lépe, kdyby se to dalo „odestát“.

Vstal, dal si sprchu, oblékl se a vzbudil Kamilu.

„Lásko moje, byls'tak úžasný...!“ Kamila se protáhla jako kočka. „Jsem ta nejšťastnější žena pod sluncem.“ ovinula mu ruce kolem krku.

Vzal ji jemně za paže a sundal je. „Kamilo, chci, abys věděla, že ...“ slova mu nepřicházela na mysl, „že to, co se stalo, prostě, ... promiň, nemělo se to stát. Chci, abychom na to zapomněli anebo to nechali tak jak to je, zkrátka..., chci, aby ti bylo jasné, že žádný vztah není a ani nebude žádné pokračování.“

Ta slova na ni zapůsobila jako ledová sprcha. Mimické svaly v obličeji jí rázem ztuhly. „Ty hajzle!“ zařvala, vyletěla z postele a hledala oblečení.

„Obleč se prosím a pojedeme do práce,“ řekl s naprostým klidem. Sám se za ta slova nenáviděl. Ale musel je vyslovit.

Pondělí ráno, květen

Na poradě se pravidelně scházelo pět lidí – Robert, Honza, vedoucí obchodního oddělení, reklamní expert a šéfredaktorka časopisu.

Porada se protáhla asi do 10 hodin. Když všichni odešli, Honza šel dát Kamile nějaké fotky, aby je naskenovala do počítače a poslala mailem Petře do redakce. „Ale zajisté, zlatíčko, co bych pro tebe neudělala!“ rozplývala se Kamila.

„Není ti něco?“

„Proč myslíš? Mě je náramně dobře.“

Honza si vzdychnul: „Tak prosím tě pošli co nejdřív ty fotky,“ a vešel znovu k Robertovi do kanceláře.

„Copak je?“ vzhlédl Robert od papírů.

„Nechceš mi něco říct?“ pohlédl na něj Honza.

„Máš na mysli něco konkrétního?“

„To zrovna ne...ale... Kamila se mi zdá nějaká ... divná. Dnes jste přijeli spolu do práce...“

„A sakra...“ zaklel Robert a vstal od stolu. Přešel k velkému oknu, ze kterého byl výhled na parkoviště a k hotelu a zahleděl se ven. Zády k Honzovi odpověděl: „Zapomeň na to. Není o čem mluvit. Prostě...nech to být.“

„Nekecej...“ odtušil slova mezi řádky Honza. „Tak přece tě dostala.“

„Krátce, přišla včera odpoledne za mnou a prostě mě oblbla, no. Spíš využila mojí slabosti. Začala mluvit o Veronice a pak mě chtěla utěšovat. Nevím...zkrátka se to stalo, no. Nedívej se tak na mě!“

„Vždyť nic neříkám, je to tvoje věc. A co Veronika? Ozvala se znova?“

„Prý tu byla v pátek. Zrovna jsem tu nebyl. Ale co chtěla, to nevím.“

„Myslím, že si to můžeš lehce domyslet. Co asi chce těhotná ženská po chlapovi. Buď prachy, nebo navléct prstýnek.“

„To neříkej ani ze srandy! To už tu jednou bylo, a neklaplo to. Ona není typ pro manželství. Věř mi, znám ji už dost dobře... Ale to malé – já nevím – myšlenka, že budu tátou – nejde to brát na lehkou váhu.“

„Nechci rýpat, ale jak znám Veroniku – je si jistá, že je to tvoje?“

Robert se zarazil. „Vidíš, to mě vůbec nenapadlo! Jsem asi pěkný hlupák. Vždyť se to stalo mezi náma jen jednou a dával jsem si fakt pozor... je to všechno tak divné a zmatené.“